

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 marca 2018 roku

Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Rafał Nalepa

Protokolant: st.sekr.sądowy Witold Wojtak

przy udziale Prokuratora: xxx

po rozpoznaniu w dniu 24 października 2017 roku, 25 stycznia 2018 roku, 28 marca 2018 roku sprawy

I. B. c. J. i E. z domu A. ur. (...) w P.

oskarżonej o to, że:

w dniu 01.07. 2017 r. o godzinie 15:05 w m. W. na ulicy (...), gm. S., pow. (...), woj. (...) prowadziła w ruchu lądowym pojazd mechaniczny samochód osobowy marki S. (...) nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości prowadzącym o godz. 15:23 do stężenia 0,94 mg/l (alcosensor), o godz. 15:36 do stężenia 0,88 mg/l (alcosensor), o godz. 15:46 do stężenia 1,06 mg/l, o godz. 16:17 do stężenia 1,01 mg/l, o godz. 16:50 do stężenia 0,97 mg/l alkoholu etylowego we krwi, czym umyślnie naruszyła zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym

tj. o czyn z art. 178a § 1 kk

orzeka

1. oskarżoną I. B. uznaje za winną zarzucanego jej czynu i za to na podstawie art. 178 a § 1 kk wymierza jej karę 100 (stu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na 20 (dwadzieścia) złotych;
2. na podstawie art. 42 § 2 kk orzeka wobec oskarżonej zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 4 (czterech) lat;
3. na podstawie art. 43a § 2 kk zasądza od oskarżonej na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 5.000 (pięciu tysięcy) złotych;
4. na podstawie art. 63 § 4 kk na poczet zakazu zalicza oskarżonej okres zatrzymania prawa jazdy od 1 lipca 2017 r.;
5. zasądza od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1216,66 (tysiąca dwustu szesnastu złotych, sześćdziesięciu sześciu groszy) tytułem zwrotu wydatków oraz wymierza jej opłatę w kwocie 200 (dwustu) złotych.

UZASADNIENIE

Oskarżona swoim zachowaniem zrealizowała znamiona zarzucanego jej czynu stanowiącego przestępstwo z art. 178a § 1 kk.

Przy wyborze rodzaju i rozmiaru kary, jak również przy orzekaniu o rozmiarze środka karnego baczono, by były one adekwatne do okoliczności sprawy, zwłaszcza do stopnia naruszenia zasady trzeźwości przez uczestników ruchu drogowego.

Przy wymiarze kary na niekorzyść oskarżonej przyjęto bardzo wysoki stopień intoksykacji alkoholowej organizmu (0,94 mg/l), który przekroczył niemalże pięciokrotnie ustawowy próg 0,25 mg/l, który decyduje o zakwalifikowaniu czynu sprawcy prowadzącego pojazd po spożyciu alkoholu, jako zabronionego przez Kodeks Karny, a nie Kodeks Wykroczeń; granicę 0,1 mg/l od której ustawa penalizuje jazdę pod wpływem alkoholu jako wykroczenie, oskarżona przekroczyła niemalże dziesięciokrotnie. Spożyty alkohol miał widoczny wpływ na podejmowane przez oskarżoną brawurowe manewry na drodze, co obejmowała swoją świadomością jako osoba poczytalna i dorosła. Oskarżona, co nie wynikało ze stanu drogi, ani zachowania innego uczestnika ruchu, na ruchliwej ulicy w terenie zabudowanym, w pobliżu przedszkola, „nie zmieściła się” w zakręcie, wypadła z drogi i uderzyła w kapliczkę, a potem (wracając) wjechała na chodnik przejeżdżając w bliskiej odległości (1 metra) od świadka Ł. K.. Na domiar złego I. B. przewoziła wówczas dwóch pasażerów w tym małe dziecko, które jechało na przednim fotelu nie zapięte w pasach, co wzbudziło przerażenie i reakcję obserwującego jej jazdę, Ł. K.. Szczęśliwym zbiegiem okoliczności małoletniej pasażerce nic się nie stało, ale jej zdrowie było zagrożone. Zachowanie kierującej S. było skrajnie nieodpowiedzialne i niebezpieczne, stanowiąc wyraz rażącego lekceważenia kilku zasad drogowych.

Na korzyść oskarżonej Sąd poczytał fakt, iż choć niekonsekwentnie, ale przyznała się do popełnienia zarzucanego mu czynu oraz uprzednią niekaralność, która po zestawieniu z wiekiem sprawczyni wskazuje, iż przedmiotowy czyn stanowił jedynie epizod w dotychczasowym nienagannym jej życiu, które z racji zatrudnienia należy uznać za ustabilizowane.

Mając powyższe na względzie Sąd zdecydował o wymierzeniu oskarżonej kary grzywny w liczbie 100 stawek dziennych.

Ustalając wysokość jednej stawki dziennej grzywny Sąd kierował się wskazaniem z art. 33 § 3 kk, biorąc pod uwagę osiągnięte przez oskarżoną dochody.

Waga i rodzaj naruszonych przez oskarżoną obowiązków i stopień ich naruszenia czyli znaczne złamanie podstawowej zasady w ruchu jaką jest zasada trzeźwości, ilość naruszonych reguł w ruchu (oprócz zasady trzeźwości także art. 3, 45 ust 1 pkt 3 i 6 ustawy z 20 czerwca 1997 r. prawo o ruchu drogowym Dz. U. z 2015 r. poz. 128 z tekst jednolity), okoliczności czynu czyli niebezpieczna jazda i jej skutek w postaci kolizji, były probierzem oceny stopnia społecznej szkodliwości czynu oskarżonej, którego nie można było ocenić jako nie będącego znacznym w rozumieniu art. 66 § 1 kk. Przeciwnie na tle okoliczności innych występków z art. 178 a § 1 kk z którymi sąd spotkał się w praktyce natężenie społecznej szkodliwości czynu oskarżonej było znaczne. Wykluczało to zastosowanie wobec oskarżonej instytucji warunkowego umorzenia postępowania.

W przypadku skazania za przestępstwo z art. 178 a § 1 k sąd obowiązany jest w oparciu o treść art. 42 § 2 kk orzec zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów albo pojazdów określonego rodzaju. Rozważając kwestię rozmiaru i zakresu zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych Sąd wziął pod uwagę te same okoliczności, które legły u podstaw wymiaru kary. Decydujące znaczenie miały: znaczny stopień intoksykacji alkoholowej, niebezpieczny sposób jazdy, przewożenie małego dziecka bez pasów i narażenie go na niebezpieczeństwo uszczerbku na zdrowiu. W tej sytuacji oskarżona, nawet mimo wcześniej niekaralności za przestępstwo drogowe, nie mogła być premiowana minimalnym wymiarem zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, który Sąd rezerwuje dla sprawców, którzy naruszają zasadę trzeźwości nie w sposób znaczny i bez dodatkowych elementów obciążających (niebezpieczna jazda, spowodowania kolizji, przewożenie dziecka bez zapięcia pasów i bez fotelika).

Na podstawie art. 43a § 2 kk orzeczono wobec oskarżonej świadczenia pieniężne, obligatoryjne w przypadku sprawców czynów z art. 178 a § 1 kk w minimalnej wysokości 5.000 złotych.

Sąd w oparciu o art. 627 obciążył oskarżoną kosztami postępowania w sprawie. Na wydatki w sprawie złożyły się:

- ryczałt za doręczenia w kwocie po 20 złotych za postępowanie przygotowawcze i sądowe ustalony w oparciu o treść § 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (Dz.U.03.108.1026);

- opłata za wydanie z Krajowego Rejestru Karnego danych o karalności w kwocie 30 złotych ustalona na podstawie § 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 14 sierpnia 2003 r. w sprawie określenia wysokości opłaty za wydanie informacji z Krajowego Rejestru Karnego (Dz.U.03.151.1468),
- koszty opinii biegłych w łącznej kwocie 1040,95 złotych;
- koszty stawiennictwa świadków w łącznej kwocie 105,71 złotych;
- opłata w wysokości 200 złotych, którą wymierzono na podstawie art 2 ust. 1 pkt 2 i art.3 ust.2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 roku , Nr 49, poz. 223 z późn. zm.).